

Unirea și Dorul

Lavinia E. Niculicea

Când nu mai știi cine ești,
Oprește-te și întreabă munții.
Forța de neînvins în ei găsești,
Culege-le zăpada demnității

Când nu mai știi cum să curgi,
Privește atent plimbărețul izvor
Și învâța prin dureri să alergi
Adâncindu-te în văile de dor...

Când tânjești după infinit
Du-te și soarbe în gând marea
Ridică-te pe-un val spre zenit
Și mângâie cerul precum pasărea.

Când nu mai știi cine ești
Oprește-te și întreabă clipa
Vei afla că ești tot ce iubești
Ești zbor și, în același timp, aripa.

E ușor să vorbești despre viață,
Mult mai greu este să o trăiești
Nu fă din ea fiere, ci speranță,
Prin fapte bune să te iscălești...

Basarabie și Dulce Bucovină!
Despărțite fără nicio vină
Și toți strămoșii care zac în humă
Vă așteaptă la sânul ei, Patria Mumă.

Cine ești tu? Cine sunt eu?
Muntele, izvorul, vântul, codrul,
De la primul cuvânt rostit de Dumnezeu.
Purtăm în sânge Unirea și Dorul.